

(24) VICTOR HUGO - 2
Ultima verba

... Quand même grandirait l'abjection publique
A ce point d'adorer l'exécrable trompeur;
Quand même l'Angleterre et même l'Amérique
Diraient à l'exilé : - Va-t'en ! nous avons peur!
Quand même nous serions comme la feuille morte,
Quand, pour plaire à César, on nous renîrait tous;
Quand le proscrit devrait s'enfuir de porte en porte,
Aux hommes déchiré comme un haillon aux clous;

.....
Je ne fléchirai pas! Sans plainte dans la bouche,
Calme, le deuil au coeur, dédaignant le troupeau,
Je vous embrasserai dans mon exil farouche,
Patrie, ô mon autel ! Liberté, mon drapeau!

.....
Oui, tant qu'il sera là, qu'on cède ou qu'on persiste,
O France! France aimée et qu'on pleure toujours,
Je ne reverrai pas ta terre douce et triste,
Tombeau de mes aïeux et nid de mes amours!

...

(24) விக்தோர் உய்கோ - 2

சூளுரை

மூன்றாம் நெப்போலியன் என்ற சர்வாதிகாரியால் நாடுகடத்தப்பட்டார் கவிஞர் - அவருடைய சூளுரைதான் இக்கவிதை. எட்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் பொது மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டபோதும், "அவன் ஆட்சி கவிழ்ந்தபின்தான் என் தாய் நாட்டில் காலடிவைப்பேன்" என்ற சபதத்தில் உறுதியாக நின்றார், உய்கோ. இதற்கு அவர் 19 ஆண்டுகள் காத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று !

ஈனப் பயலாம் இந்த ஏமாற்றுக்காரனைப் போற்றித்
துதிபாடும் நிலைக்குக் கூட இழிந்த இம்மாக்கள் கூட்டம்
தாழ்ந்து தன் தகவிழ்ந்தாலும்,
நாடு கடத்தப்பட்டவனைப் பார்த்து
"அமெரிக்க இங்கிலாந்தரசு 'பயத்தில் கிலி அடைந்தோம் நாங்கள்/
வேறெங்கோ நீபோ' என்றே தாம் உரைத்திட்டாலும்,
காய்ந்த இலைச் சருகைப் போலக் காற்றினில் அலை பாய்ந்திட்டாலும்,
அரக்கனை மகிழ்விக்க எண்ணி எம்மை யார் புறக்கணித்தாலும்,
புகுந்த இல்லங்கள் தோறும், "புகல் இல்லை" எனப் போக்குற்றாலும்,
ஆணியில் சிக்கிக் கிழிந்த ஆடையாய்ச் சீர்குலைந்திட்டாலும்,

.....
அடி பணிய மாட்டேன் நான்!
புலம்பாது அமைதி காத்துத் துக்கத்தை மனத்தில் தேக்கி
மந்தை நிகர் மாந்தர்தம்மை மனத்தினால் ஒதுக்கித் தள்ளிப்
புனிதக் கோயிலாம் தாயகமே!
சுதந்திர தேவியே! மணிக்கொடியே!
வாட்டும் வனவாசத்தின்கண்ணும்
உன்னையே நான் தழுவி நிற்பேன்.

.....
ஆம்! அவன் அங்கிருக்கும் வரை,
தளர்த்தினாலும் சரி, இறுக்கினாலும் சரி
ஓ ஃபிரான்ஸ் திருநாடே!
கண்கள் பனித்திடாமல் நினைக்கவொண்ணா என்தாயகமே!
எந்தையும் தாயும் வாழ்ந்து மடிந்த என் பொன்னாடே!
என் காதல் நினைவுகளை அடைகாத்த எழிற் கூடே!
துயருற்ற உன் இனிய பூமியை மீண்டும் நான் காண்கிலேனே!

...

Je ne reverrai pas ta rive qui nous tente,
 France! hors le devoir, hélas! j'oublierai tout,
 Parmi les éprouvés je planterai ma tente.
 Je resterai proscrit, voulant rester debout.
 J'accepte l'âpre exil, n'eût-il ni fin ni terme,
 Sans chercher à savoir et sans considérer
 Si quelqu'un a plié qu'on aurait cru plus ferme,
 Et si plusieurs s'en vont qui devraient demeurer.
 Si l'on n'est plus que mille, eh bien, j'en suis! Si même
 Ils ne sont plus que cent, je brave encor Sylla;
 S'il en demeure dix, je serai le dixième;
 Et s'il n'en reste qu'un, je serai celui-là!

* * *

எம்மை ஈர்க்கும் உன் கடற்கரையைக் காண்கிலேன் நான்
 இன்பத் தாயகமே, எதையும் நான் மறக்கத் தயார்,
 என் கடமையைத் தவிர!
 இடர்ப்பட்டோர் இடையே ஒரு குடிலை யான்
 அமைத்துக்கொள்வேன்
 நான் நிமிர்ந்து நிற்க விரும்புவதால்
 நாடு கடத்தப்பட்டவனாகவே நான் தொடர்ந்து வாழ்ந்திருப்பேன்
 கொடிய இந்நிலைக்கு முடிவோ விடிவோ இல்லை
 என்றிட்ட போதிலும் இதையேற்க நான் தயார்/
 திடம் எனக் கருதப்பட்ட எவர் வளைந்து போனபின்னும்
 நிலைத்து நிற்க வேண்டியவர் பலர் ஓடிப்போயினுங்கூடக்
 கவலையில்லை ! -
 காரணம் ஏதும் நான் கண்டறிய விரும்பிலேன்
 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் அடிநிலைத்து நிற்பரேல்
 அவருள் ஒருவன் யான் என நீடித்து நின்றிருப்பேன்
 நூறுபேர் மட்டுமே எஞ்சினர் என்றபோதும்
 அரக்கனை எதிர்த்தேதான் ஆர்ப்பரிக்கு மென்குரல்
 பத்தேபேர் மட்டுமே பாக்கி என்றபோதும்
 அந்தப் பத்தாவது நபராக நான்தான் இருந்திடுவேன்!
 எஞ்சியவர் ஒரே ஒருவர் மட்டுந்தான் என்றால்
 அந்த ஒருவனாக இருக்கப்போவதும் நானேதான்!

* * *

